

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.076 van 17 februari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Migratie- en asielbeleid van 9 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Ghanese nationaliteit, komt in België aan op onbekende datum.

Verzoekster was in het bezit van een Ghanees paspoort, met visum verkregen op 15 februari 2001.

Op 14 december 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot vestiging, als ascendent van een Belgische onderdaan.

Op 21 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 januari 2008 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 31 januari 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 6 februari 2008 stelt verzoekster tegen de beslissing tot weigering van de vestiging d.d. 21 december 2007 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 21 april 2008 vernietigt de Raad deze beslissing bij arrest nr. 10.209.

Op 30 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek. Op 7 mei 2008 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht. Op 28 mei 2008 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Op 26 september 2008 verwerpt de Raad dit beroep bij arrest nr. 16.430.

Op 23 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 8 oktober 2008 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 7 november 2008 stelt verzoekster ook tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Dit beroep is gekend bij de Raad onder het nr. 33.550.

Op 9 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 4 februari 2008 onontvankelijk wordt verklaard. Op 22 oktober 2008 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sedert 2001 in België verblijft, naar België is gekomen om haar dochters te vervoegen, ten laste zou zijn van haar dochter, haar dochter helpt in het huishouden, geïntegreerd zou zijn, een vrienden- en kennissenkring zou hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Een tijdelijke scheiding met haar dochter verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht

op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Tevens kan betrokkene een beroep doen op haar dochter of het IOM om de terugreis te financieren.

Het bestaan van de EU richtlijn 2004/38 op zich kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die verklaart waarom verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst teneinde er een aanvraag om machtiging in te dienen. Betrokkene dient zich te beroepen op de geijkte procedure. Deze procedure werd reeds negatief beoordeeld op 22.09.2008. Verzoekster heeft nagelaten om de bewijzen van tenlasteneming door haar dochter over te maken.

Tevens is betrokkene met een toeristenvisum naar Belaië gekomen, terwijl zij voor langere termijn hier wenste te blijven. Aldus is betrokkene in gebreke gebleven om de nodige documenten voor lang verblijf aan te vragen via de geëigende weg, namelijk de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De aanvraag kan in het thuisland gebeuren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel het volgende aan:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art. 4 en art. 2§1 het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995.

De bestreden beslissing werd beweerdelijk genomen door attaché A.C.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toe aan de "Minister of zijn gemachtigde".

Met Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister zijn.

De akte vermeldt een schijnbaar elektronische handtekening van attaché A.C.

Dat ten overvloede geen enkele wet voorziet in het plaatsen van gescande handtekeningen onder zulks een akte.

Zulks een ingescande handtekening kan bezwaarlijk een echte handtekening vervangen. Dat niet kan nagegaan of de bestreden beslissing effectief door de desbetreffende attaché werd genomen dan wel door een derde die de handtekening "erop geplakt" heeft. Dat er geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat.

Dat derhalve niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door attaché A.C. en dus door een gemachtigde van de Minister.

Dat de beslissing derhalve dient te worden nietig verklaard.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat mevrouw A.C. als attaché wel degelijk bevoegd is om rechtsgeldig de bestreden beslissing te nemen. Wat betreft de elektronische handtekening stelt verwerende partij dat verzoekster op generlei wijze aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet ondertekend zou zijn door mevrouw A.C. De elektronische handtekening heeft bovendien juridische waarde en is ontvankelijk als gerechtelijk bewijsmiddel.

2.1.3. Verzoekster volhardt in de repliekmemorie in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

2.1.4. Verzoekster vecht de elektronische ondertekening van de bestreden beslissing aan.

Vooreerst wordt gesteld dat attaché A.C. bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen. Overeenkomstig het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: ministerieel besluit van 17 mei 1995) zijn de beambten van de Dienst

Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister van Binnenlandse Zaken om een beslissing inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Uit de samenlezing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 en het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel, blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Artikel 9bis vervangt het vroegere artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De juridische basis van de handelwijze van elektronische ondertekening is te vinden in de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten. Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat ze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd “de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen”. Conform artikel 4, §3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Alleszins houdt artikel 4, §3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“(…)§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”

Het staat niet ter betwisting dat de elektronische handtekening aangebracht op de bestreden beslissing, geen gekwalificeerde elektronische handtekening betreft zoals omschreven in voormeld artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001. De Vreemdelingenwet bepaalt evenwel nergens dat de beslissingen die getroffen worden in het kader van de wet een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

Verzoekster poneert de stelling “*dat niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing effectief door de desbetreffende attaché werd genomen dan wel door een derde die de handtekening ‘erop geplakt’ heeft. Dat er geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat.*”

Artikel 4, § 5 van de bovenvermelde wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat, of
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”

Hieruit volgt dat er aan een gewone elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid dient te worden ontzegd louter en alleen omwille van de afwezigheid van een gekwalificeerd certificaat of wegens het feit dat geen gebruik werd gemaakt van een veilig middel.

Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. In deze kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening bevat.

Bijgevolg kan wel degelijk worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door de bevoegde attaché A.C.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede en derde middel werpt verzoekster het volgende op:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art 9.3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van art. 8 EVRM.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekster zal aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

1. Wat betreft het gezinsleven

Verzoekster vormt een gezin met haar dochter.

De aanvraag machtiging verblijf werd gebaseerd op deze relatie als buitengewone omstandigheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de bestreden beslissing op dit punt als volgt:

"Een tijdelijke scheiding met de dochter verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen."

Verzoekster stelt dat dergelijke maatregel een inmenging is in haar gezinsleven.

Een dergelijke inmenging is slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Verzoekster meent dan ook dat er geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering, namelijk de aanvraag van een visum gezinshereniging en de ernstige aantasting van het recht op de eerbied van zijn privé- en gezinsleven en dat van haar dochter wiens belangen zij uiteraard ook behartigt.

Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken. Er wordt geen enkel motief gegeven waaruit zou kunnen blijken wat dit legitieme doel is.

Art. 8 par 2 EVRM schrijft voor: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voorzover de bestreden beslissing "bij wet voorzien zouden zijn"- quod non - stelt verzoekster vast dat geenszins de "noodzaak" ervan is aangetoond "in een democratische samenleving" in het licht van bovenvermelde criteria van " 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc... "

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Men kan het "niet disproportioneel zijn" niet toetsen wanneer dit legitiem doel niet vermeld staat in de bestreden beslissing. Verzoekster heeft er het raden naar.

De bestreden beslissing is dan ook NIET AFDOENDE gemotiveerd daar dit essentiële gegeven ontbreekt in de motivering van de bestreden beslissing.

Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke (afweging die de Dienst vreemdelingenzaken dient te maken).

Verzoekster verwijst naar de Vaste Rechtspraak van de Raad van State waarin het bovenstaande Meermaals werd.

Zo is er het arrest van 13 juli 1993 dat het volgende stelt:

Art. 8 E. V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E. V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 21)

Alsook het arrest van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied.

Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

Meer recent kan er verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State met name een arrest van 22.01.2004 door de Raad van State waarin het volgende werd gesteld.

"Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uiteenzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte, dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij overigens wou laten regulariseren, in het huidige geval een dergelijk zware maatregel,

als de uitwijzing met dergelijke repercussies op het gezinsleven, rechtvaardigde, dat, zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische staat(...) bij een objectieve afweging niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is."

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel.

Verzoekster stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

Besloten moet dan ook worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien er geen duidelijk geen afweging werd gemaakt omtrent art. 8 EVRM. Met name het onderzoek naar de gerechtvaardigheid van de bestreden beslissing door een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de (tijdelijke) verwijdering.

Besluit: de beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekster is van mening dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende is en dit omwille van de motieven uiteengezet welke hierboven werden uiteengezet.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Verzoekster meent dan ook dat gezien het bovenstaande dat de motivering niet afdoende is."

"DERDE MIDDEL: Schending van art. 8 EVRM

Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verzoekster een dochter welke EU-onderdane is en legaal op het grondgebied verblijft.

Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven.

Par.2 van art 8 stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voorzover de bestreden beslissing "bij wet voorzien zouden zijn"- quod non (zie vorige middelen)-stelt verzoekster vast dat geenszins de "noodzaak" ervan is aangetoond "in een democratische samenleving" in het licht van bovenvermelde criteria van " 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc..."

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

De bestreden beslissing gaat voorbij aan de omstandigheden van de zaak, met name het element van het gezinsleven van verzoekster."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk voldoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing vermits zij ze probeert te weerleggen in haar verzoekschrift. Vervolgens stelt verwerende partij vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing ook inhoudelijk aanvecht. De redenen waarom de aanvraag tot verblijf onontvankelijk werd verklaard zijn eenvoudigweg in de bestreden beslissing te lezen.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing ook in het licht van dit artikel afdoende werd gemotiveerd. Volgens verwerende partij wordt in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging gemaakt of het weigeren van verblijf een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

2.2.3. Verzoekster volhardt in de repliekmemorie in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voert in haar aanvraag de volgende omstandigheden aan:

"Buitengewone omstandigheden:

Verzoekster is de moeder van V. H. die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoekster is naar België gekomen om haar dochter te vervoegen en haar te helpen in het huishouden. Doordat haar dochter zelf drie kinderen heeft is het praktisch niet mogelijk dat verzoekster zou overnachten in het huis van haar dochter. Overdag helpt ze haar dochter in het huishouden, maar 's nachts slaapt ze in een studio dichtbij de woning van haar dochter. Haar dochter betaalt de huur van verzoekster en staat in voor alle bijkomende kosten en lasten van verzoekster.

a) artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E V R M. biedt het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. §1 stelt:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Verzoekster meent dat de relatie die ze heeft met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen, een gezinsrelatie is zoals bedoeld in artikel 8 EVRM. Verzoekster wijst erop dat de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip "gezins-" of "familieleven" evolutief interpreteert. Het aangehaalde arrest Marckx stett hierover:

"However, the Court recalls that this Convention must be interpreted in the light of present-day conditions (Tyrrer judgment of 25 April 1978, Series A no. 26, p. 15, para. 31).

"Family life does not include only social, moral or cultural relations, for example in the sphere of children's education; it also comprises interests of a material kind, as is shown by, amongst other things, the obligations in respect of maintenance"

Verzoekster heeft zowel een sociale, morele en culturele band met haar dochter als een financiële band aangezien haar dochter instaat voor haar onderhoud.

Verzoeksters dochter betaalt haar huur en staat in voor alle andere bijkomende kosten en lasten.

Hieruit blijkt dat verzoekster een gezin vormt samen met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen zoals bedoeld in artikel 8 EVRM.

Indien verzoekster verplicht zou worden terug te keren naar haar land van herkomst zou zij gescheiden worden van haar familie hetgeen een tussenkomst zou uitmaken in haar recht op een familieleven overeenstemmend artikel 8 EVRM.

Een dergelijke inmenging is toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Geen elementen in verzoekers zaak verantwoorden een inmenging in dit gezin.

De Raad van State stelt in zijn rechtspraak dat een inbreuk op het recht op eerbiediging van gezinsleven verantwoord moet worden.

R.v.St. 30 oktober 2002, nr. 112.059

"Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménage un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale.

Considérant qu'en espèce, la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public; (...) la décision d'irrecevabilité n'expose pas en quoi l'ingérence dans la vie familiale du demandeur - vie familiale que la partie adverse ne met pas en cause - constitue, en l'espèce, une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Indien verzoekster gedwongen zou worden voor een weliswaar beperkte maar onbepaalde periode terug te keren naar zijn land van herkomst zou zij gescheiden worden van haar gezin hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

b) EU Richtlijn 2004/38/EG Ook de Europese Unie hanteert een dergelijke evolutieve interpretatie van de familieband.

Verzoekster is conform art. 3. een begunstigde van Richtlijn 2004/38 in die zin dat zij conform art. 2.2.d een bloedverwant is in opgaande lijn van een EU onderdaan.

Artikel 2 (eigen cursivering):

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

„burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;

„familielid”:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

3. „gastland”: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.”

Artikel 3.1 luidt als volgt

„Begunstigden

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.’

Verzoekster meent dat de bepalingen van de EU richtlijn op haar van toepassing zijn.

De EU Richtlijn heeft sedert 1 mei 2006 directe werking daar de Belgische Staat heeft nagelaten de Richtlijn om te zetten naar nationaal recht. Directe werking betekent dat bepalingen, op voorwaarde dat

ze voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk gedefinieerd zijn in de Richtlijn, toch van kracht worden in een lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de Richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten.

Artikel 7 van de EU richtlijn stelt over het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden:

** 1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven: (...)*

2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c)."

Verzoekster meent dan ook terecht dat zij op grond van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG recht heeft op de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden.

Indien verzoekster gedwongen zou worden terug te keren naar haar land van herkomst zou deze maatregel ingaan tegen artikels 2, 3 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG.

Het voorgaande vormen een buitengewone omstandigheden overeenstemmend artikel 9 bis Vreemdelingenwet waardoor verzoekster het rijk, zelfs niet tijdelijk, kan verlaten."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

In de bestreden beslissing worden al deze motieven opgesomd en beantwoord, namelijk dat de elementen van integratie en de relatie van verzoekster met haar dochter, geen buitengewone omstandigheden vormen en bijgevolg niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verwerende partij ondersteunt deze beslissing door het naar voor brengen van mogelijke assistentie. Hierbij duidt de verwerende partij op het bestaan van de Internationale Organisatie voor Migratie die verzoekster de nodige financiële steun en reïntegratiebijstand kan verlenen bij haar terugreis.

Verzoekster duidt niet aan dat het oordeel van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een niet correcte feitenvinding.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen waarom verwerende partij de mening is toegedaan waarom de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet in het buitenland kan indienen. De verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in de bestreden beslissing op omstandige, correcte wijze geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op terzake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

2.2.5. Vervolgens beroept verzoekster zich op de schending van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM en ook op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het

land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster is van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar familiaal leven uitmaakt die niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving. Bovendien stelt verzoekster dat uit de bestreden beslissing niet valt op te maken welk legitiem doel de inmenging in het kader van artikel 8 van het EVRM nastreeft. Verzoekster voert aan dat niet wordt afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de bestreden beslissing en de eruit voortvloeiende verwijderingsmaatregel, die een ontwrichting van haar gezinsleven betekent, gezien de relatie met haar dochter.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen de gevolgen van de beslissing en het familiaal leven van verzoekster. Er wordt immers overwogen: *“Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.”*

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoekster aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing. In wezen verwijst verzoekster in het middel stuk voor stuk naar rechtspraak van de Raad van State en het EHRM. In deze rechtspraak wordt de beslissing tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf telkens vernietigd. De Raad merkt op dat hoewel deze arresten zeggen wat ze zeggen, verzoekster niet aantoont dat zij zich in dezelfde situatie bevindt, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op haar eigen situatie. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een dochter heeft die Belgische onderdaan is, alsook dat zij door haar dochter ten laste wordt genomen, leidt niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden doet gelden die haar vrijstellen om haar aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit haar land van herkomst, in te dienen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om

het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar dochter wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

In zoverre verzoekster zicht beroept op het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel, wordt opgemerkt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De schending van de formele en van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM kan evenmin worden aangenomen.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.